

Istentisztelet az egész életünk

Lekció: Zsolt 98,1-9/Textus: Róm 12,1-2

2015. június 21.

Kedves Testvéreim!

Az istentiszteletről szóló sorozatban most már negyedik alkalommal beszélünk arról, miért fontos az istentisztelet, hol van a helye az életünkben, mi hogyan találhatjuk meg a helyünket benne, hogyan viszonyuljunk hozzá, miben hív minket Isten változásra az istentisztelettel kapcsolatban? Az Isten szentségével való találkozás, az összegyülekezés helye, a sákramentumok az istentiszteleten – ezeken a témákon vagyunk túl és ma elérkeztünk ahhoz a ponthoz, ami talán a legnehezebb az egész témában: a hétköznapi istentiszteletéhez! Hiszen nem kevesebbre hív a mai Igénk, hogy ami vasárnap itt hat ránk azt vigyük tovább! Ne tartsuk az istentiszteletet a templom falai közt zajló eseménynek, hanem fedezzük fel, hogy ez ennél sokkal több!

Nagy veszély ugyanis az, ha az ember „lehasítja” a vasárnapot a hétköznapijairól. Eljön a gyülekezetbe, kiszakít időt, itt valami jó és szép történik vele, aztán visszatér a mindennapi dolgaihoz, átöltözik és folytat mindent „hétköznapi üzemmódban”. Ez egyrészt téves hozzáállás, mert Isten az egész életünkben szeretne jelen lenni, másrészt fájdalmas, mert azt élhetjük meg, hogy Isten csak a templomban cselekszik, csak itt van köztünk.

Az is lehet, hogy tudatosan nem szeretnéd, hogy Isten beleszóljon a mindennapokba-, mert irányítani szeretnéd az életedet és meg akarod tartani a magad számára...

És lehet, hogy vendégként, vagy Istent kereső emberként EGYÁLTALÁN nem érted: miért szükséges, hogy hatása legyen az istentiszteletnek a mindennapjaimra? Letudtam a kötelességemet, rendes ember voltam, eljöttem a templomba... mi kell még?

Engedjünk ma itt és most a Lélek munkájának és várjuk, hogy Isten vezessen bennünket az Ige alapján ebben a kérdésben: Hogyan lehet az egész életünk okos istentisztelet? Hogyan mutathat az életünk Jézus Krisztusra az egyetlen tökéletes áldozatra?

Pál apostol, amiről beszél az Igében első hallásra úgy is tűnhet, mintha magunknak kellene megoldani, hogy az életünk istentisztelet legyen- pedig majd meg fogjuk látni, hogy az igazi cselekvő itt is Isten, az Ő szeretetteljes cselekvésére a válaszuk nem lehet más, mint tudatos döntés: Uram itt vagyok, had legyen az életem okos istentisztelet.

Felolvasott Igénk tehát erre hív 3 felszólításon keresztül (ezeket szeretném most kiemelni nektek) szánjátok oda magatokat, ne igazodjatok, változzatok meg!Elöljáróban még annyit szeretnék hozzátenni, hogy Pál mielőtt erre hívja a római gyülekezetet 11 fejezeten át Isten

kegyelmére mutat. (Fontos megértenünk a Római levél szerkesztésében, hogy miután kiemelte azt, hogy az ember egyedül hit által üdvözülhet Krisztus érdeméért, és dicsőíti Istent a 8. fejezet végén, azután következik az odaszánásra hívás. A 9-10-11. fejezetben Izrael titkáról szól, közbeillesztve a levél ívébe, de a felolvasott Igénk szervesen kapcsolódik a 8. fejezet hálaadó, dicsőítő, örömmel teli hangulatához...)

1. Szánjátok oda...!

Az első dolog, amire hív minden embert az apostol, aki megéri Isten szeretetét, hívását Krisztusban, akit csak megérint az evangélium: szánjátok oda magatokat...! Odaszánás. Odaadás. Lemondani magunkról. Alárendelni magunkat. Nehéz szavak. Miért? Kinek? (Milyen ügyre szánjam oda magamat?) Hiszen a korszellem azt sugallja, ne mondj, le semmiről valósítsd meg magad: a munka világában a „cél szentesíti az eszközt”, az anyagi/tárgyi javak birtoklására nézve, a testi élvezetekre nézve nincs határ.

A. Odaszánás

Igénk ma először arra szólít fel, hogy az Isten iránti tiszteletet úgy fejezzük ki leginkább, hogy átadjuk magunkat neki-felfoghatatlan szeretetére ez a természetes reakció. MI VOLT AZ AKCIÓ? "Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk." Róm 5,8 "...tulajdon fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta..." Róm 8, 32 ..."Erre az irgalomára nézve kér Pál mindenkit az odaszánásra. Isten irgalma tehát az, hogy nem azt kapjuk, amit érdemelnénk, hanem azt amit Krisztus elvégzett értünk. Sem halál, sem élet sem angyalok sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent a Jézus Krisztusban, ami Urunkban. (Róm 8, 38-39.) Az erre adott válaszunk az odaszánás. Nem a mi gesztusunk, nagyvonalúságunk, vagy aszkéta életvitelünk.

Az odaszánás, lemondás ugyanis kiváltó ok nélkül elképzelhetetlen az ember számára. Az odaszánás csak válasz lehet arra, hogy „ő előbb szeretett minket” 1 Ján 4,9-10,9.

Szó szerinti fordítása az első vernek így hangzik: „élő áldozatként mutassátok be testeteket”. Odaszánni, bemutatni, feláldozni az áldozati kultusz kulcsszava. Az áldozat az Ószövetség népe vallásában olyan szent cselekmény, amelyben az ember Istennek ad valamit, állatot, gabonát, tömjént tiszteletének, hálájának kifejezéséül vagy éppen engeszteléséül elkövetett bűnei miatt.

Az ószövetségi időkben azért volt Istennek tetsző a sok különböző istentiszteleti áldozat, mert mind Krisztus keresztáldozatára mutatott. Ha az Újszövetség áldozatról beszél, elsősorban hálásodaadásról szól, másfajta istentiszteleti áldozatok nyerik el tetszését: a

hálaadás, a dicsőítés, az alázat, a bűnbánat, az anyagi felajánlás, az imádság, mások szolgálata. Az ige itt még tovább mutat, egészen konkrétan azt mondja, hogy,

(Áldozatot hozni általában nem könnyű, sőt, ha igazán áldozat, akkor fájdalmas is! Tedd fel magadnak a kérdést: „Könnyen hozok áldozatot? Nehezen? Akkor hozok csak, ha látványos?” Másként reagálhatunk az áldozathozatal kifejezésre, de azt gondolom, igazán senkinek sem könnyű ez a dolog.)

Nem kevesebbről van itt ugyanis szó, minthogy élő áldozatként kell felajánlanunk a testünket Istennek. , azaz egész életünket, Isten azt akarja, hogy érte éljünk. Szent, azaz egyedül és teljes mértékben Istennek elkülönített az ő rendelkezésére, szolgálatára.

A Heidelbergi káté tud erről a felajánlásról, ezért mondja már az elején „testestül-lelkestül mind életemben, mind halálomban nem a magamé, hanem az én hűségem Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok... „

Az újszövetségi gondolkozásban megerősödik az, amit már az Ószövetségben is láthatunk: van szent hely, van Istennek háza, de Ő nem rekeszhető falak közé. Az új, élő istentisztelet „temploma” a világ, végzésének „szent ideje” a gyülekezet hétköznapijai, Istennek bemutatandó „áldozata” pedig a hívő ember teljes személyisége.

A kegyelemből, hit által megigazult gyülekezetnek értelmes istentiszteletével kell Ura előtt megállnia, miközben figyelmét az őt körülvevő Istentől elszakadt világ helyett Isten akaratára irányítja.

Azonban van egy kis gond az élő áldozattal: le tud mászni az oltárról. Vasárnap énekeljük: „Ez a hús vér templom érted épült, neked ég a tűz bent oltáraidnál.” és hétfőn már... olyan távoli a vasárnap történetek.

B. Mi az akadály?

Tegyük fel egy fontos kérdést: mi állhat ennek az odaszánásnak az útjában? Miért nem könnyű és miért kihívás ez a számunkra? (Fordítsd most magad felé ezt a kérdést és próbáld megragadni, melyik érinthet téged.)

- a. Lehet, hogy nem ismerem (vagy nem veszem komolyan) az AKCIÓT - Krisztus szeretetét, a megváltást, az értem hozott áldozatát!
- b. Lehet, hogy nem bízom igazán Istenben, a félelem visszatart. A szeretet kiűzi a félelmet. Minél jobban megértjük, hogy mennyire szeret annál könnyebben tudunk bízni benne. Honnan tudhatjuk, hogy szeret? Számtalan módon bizonyítja, mondja: soha le nem veszi rólunk a szemét, életünk minden részlete fontos neki, megbocsát, jót tervez velünk, szertő

türelemmel viseltetik irántunk. Legjobban Fia feláldozása. Magához vonz, hogy mi ajánljuk fel magunkat neki.

- c. Nem szívesen ismerjük el, hogy teremtmények vagyunk, s nem mi parancsolunk. Legősibb kísértés: "Olyanok lesztek, mint az Isten" 1 Móz 3,5 Mi akarunk irányítani, küzdünk, s ezzel útját álljuk Isten munkájának.
- d. Az is lehet, hogy mélyen magadban azt gondolod: ez nem éri meg... Nem éri meg, mert túl nagy áldozat: élni akarom az életemet és élvezni. Az lehet a szemed előtt: mit veszítek el? Ha lemondok magamról, kimaradok valamiből!
- e. Hiszen jobban szeretjük magunkat annál, mint hogy odaadjuk könnyedén...
- f. Gondolhatod, bűnös, koszos, megtépázott, ez a test ezt odaadni az Úrnak?

Van, hogy naponként óránként oda kell szólni az Úrnak. Hitből tesszük, és amint odaszánjuk kedves, szent lesz, mert Jézus Krisztus vére mossa fehérre, MERT Isten hű marad, mert ő magához vonz, hogy mi ajánljuk fel magunkat.

Szent, azaz egyedül s teljes mértékben Neki elkülönített, az Ő rendelkezésére szolgálatára szánt kedves áldozatok.

Ki kell mondani ezen a ponton, hogy a Krisztusnak való odaszánás, odaadás engedelmesség. Nem biztos, hogy ezt szeretnénk leginkább megtenni, hogy erre vágyunk... Azért tehetjük meg, mert tudjuk, hogy ezt kéri tőlünk Isten.

(A példa lehet számunkra ebben Krisztus odaadása! A mi életünk odaszánásának célja pedig nem más, mint hogy istentisztelet legyen az egész életünk, azaz Krisztusra mutasson és megmutassa a világban Isten rajtunk keresztül, hogy Ő mennyire szeret!)

Ez gyönyörű élő áldozatok lehetünk, hálaáldozatok, azaz hálaadó istentisztelet lehet az életünk

2. Ne igazodjatok...!

A második felszólítás így hangzik: ne igazodjatok! Ne idomuljatok, ne alkalmazkodjatok a világhoz!

Itt lehet az igazi kihívás: hogyan lehet alkalmazni, megélni a mindennapokat istentiszteletként? Miért fontos ezt is kiemelni az odaszánás mellett? Mert ennek a két dolognak egyszerre, párhuzamosan kell történnie: odaszánom magam Istennek és MÁR nem alkalmazkodom, nem igazodom a világhoz, azaz az istenellenes gondolkozáshoz, trendekhez. Nem a tömeg után megyek, nem a korszellem szerint élek. **EGYRÉSzt a)** Szembe megyek azzal, ami a legtöbb embernek akár belefér, ha Isten Igéje szerint az nem

jó. GONDOLJUNK ITT A 10 PARANCSOLATRA. Nem engedek a csoportnyomásnak, és felvállalom a küzdelmet akkor is, ha nem is mindig sikerül!

Igazán kemény szavak. Olyan, mintha Isten azt kérné tőlünk, hogy zárkózzunk be. Hogy legyünk különcök. Pedig nem arra buzdít, hogy ne legyünk rugalmasak, hogy polgári értékeket ne tartsunk tiszteletben, hogy legyünk felsőbbrendűek... Ez a felszólítás leginkább számunkra a kompromisszumokról szól! És ezzel kapcsolatban lehetnek tapasztalataink keresztyén emberként: milyen az, amikor csak kisebb-nagyobb dolgokban kompromisszumokat kötünk és az lassan, de biztosan eltávolít Istentől. Isten szava, törvénye, parancsolatai korlátok, határok, amik védenek. És ezek szerint kell élnünk. Vissza lehet térni, ha eltértünk. Nem ettől fogunk üdvözülni, hogy ezeket betartjuk, hanem Krisztus érdeméért, de ettől még ezek korlátok maradnak, amik védenek. Ha nem ezek szerint élünk, ha nem követjük Jézust, akkor a világ törvényszerűségei fognak hatni ránk és észrevétlenül is a szerint fogunk élni. Ez fog megjelenni a gondolkozásunkban, a döntéseinkben, az értékrendünkben, mindenben.

MÁSRÉSzt b) Mihez, kihez igazítva határozom meg azt, hogy ki vagyok? A végzettségem? A munkám? Az öltözködésem? Az anyagi lehetőségeim? A családi állapotom? Az autóm? A felmenőim alapján? Saját vágyaim mennyire valósultak meg? Ezek alapján hol senkinek, hol elfogadhatónak, hol pedig tökéletesnek érezheted magad attól függően milyen közegben vagy. Mihez képest, kihez képest határozod meg magad? Kihez, mihez igazítod az életed? Az emberek esetleg egy adott embernek az elvárásaihoz, véleményéhez, a félelmeidhez-aggodalmaidhoz, a büszkeségedhez, sérelmeidhez, a pénzhez? Ahhoz, hogy Isten a lehető legmélyebben munkálkodhasson, bennünk azzal kell kezdenünk, hogy mindent átadunk neki: múltbeli mulasztásainkat, jelen nehézségeinket, a jövőről alkotott elképzeléseinket, álmainkat, gyengeségeinket, sérelmeinket, szokásainkat. Nem személyiségünk elnyomást jelenti. Isten egyedi személyiségünkkel együtt akar használni. C.S. Lewis megfigyelte: "Minél inkább engedjük, hogy Isten meghódítson minket, annál inkább önmagunk leszünk-, hiszen ő az alkotónk."

Ne igazodjatok a világhoz-, hanem igazodjatok Istenhez! Halld, meg amit Isten mond rólad. ÉLŐ. SZENT, KEDVES HÁLAÁLDÓZAT lehet az életed. Engedd, hogy az élet, az ajándékaid, az elhívásod, amit beléd helyezett kibontakozzon. Add át az életed Neki! Erre hív most mindenkit, aki az istentiszteleti közösség része, aki Őt keresi, aki Őt akarja tisztelni, imádni, aki hisz benne, aki Őt akarja követni: ha ez így van, akkor a mindennapjaidban is ott akarok lenni és szeretném, ha hozzám igazodnál! Ha odaszánod magadat, akkor hozzám igazodj, engem kövess... Erre hív minket!

3. Változatok meg...!

Az előző pont folytatása ez a harmadik: ha odaszántam magam és felismertem, hogy nem szabad igazodnom ahhoz, ami nem Isten terve, ami nem hozzá visz közelebb, ami nincs a javamra, akkor megértem azt: változnom kell. Nem néhány szokásban, hanem a legnehezebben: a gondolkodásomban. Pontosan úgy történik ez a változás, hogy megújul az értelmem. Hogyan történik az értelmünk megújulása? Olvassuk Isten Igéjét, amely élő és ható, és amikor elmélkedünk, rajta a Szentlélek megeleveníti a betűket, Isten megszólít az Igén keresztül., ahogy találkozunk, Isten irgalmával elindul a változás bennünk. Amikor az Igét olvassuk, hallgatjuk, ne csupán rutinosan álljunk hozzá, hogy már ezerszer hallottam vagy úgy hogy úgyse érthetem meg. Ne is úgy, hogy információkat gyűjtök pusztán a házasságra, a gyereknevelésre, a hitvitákra stb, hanem Jézus Krisztust, az Ő személyét keressük.. Változatok: jelen időben, többes számban ITT ÉS MOST, nem holnap, nem a nyári táborban. Szenvedő alakban van ez az ige, tehát nem úgy történik az a változás, hogy te követsz el valamit magadon, hanem veled történik valami. Milyen szerepünk van hát ebben a a változásban? Engednünk, kell hogy Isten megtegye. A vasakarat nem elég, hogy jó kis elő áldozat leszek. Szükséges, de nem elég... Felszólító módban van. Muszáj, azért, hogy megítélhessük, mi a jó és a rossz? Mi Isten akarat és mi nem az? Mi visz hozzá közel és mi nem? Mi árt, és mi használ nekem?

Sokféle változás van: hirtelen változás, amely gyakran látványos és különleges. Jó, ha ilyet átélünk. Azt kell, hogy mondjam mégis, hogy az igazán tartós változások hosszú távon zajlanak, apró lépéseket kell megtennünk és hosszútávon elköteleznünk magunkat a változás mellett. Erre hív most az Ige.

Ki tudod-e most őszintén mondani: Nekem szükségem van a változásra! Van e olyan területe az életednek, amit visszatartasz Istentől? Az egész lényünket várja erre szólít fel Isten Igéje: ez az utad. Akkor is, ha elegend van: már annyit változtam, szeretnék csak úgy lenni és nyugodtan élni... Isten nem azért hív változásra, hogy örök nyugtalanságban tartson, hanem hogy a javunkat szolgálja. Változnunk kell, mert minden változik körülöttünk, és ha nem változunk Isten szerint, akkor is fogunk változni: csak akkor sodródunk! Ha nem Krisztusnak a káosznak vetjük alá az életünk. Jézus az egyetlen Út. Az élet egyéb megközelítései kudarchoz, csalódáshoz, önpusztításhoz vezet. Akkor a világ szerint fogunk változni úgy, hogy észre sem vesszük.

Változzunk hát Isten hívására, az értelem megújulása által, ami megadhatja, hogy helyes etikai érzéssel rendelkezünk. Ez nagyon fontos, mert az ember ezt alapvetően elvesztette a bűnesetkor. Meg akarta tudni, mi a jó és a rossz- olyan akart lenni, mint az Isten- igazából azonban elvesztette minden erre irányuló képességét. Az ember Istentől elszakadva sodródik a viszonylagosság és önzés, szubjektivitás és anarchia állapotában.

A helyes etikai érzék azt jelenti: tudni azt, Isten szemében mi a jó és mi a rossz! Ez nagyon fontos, hiszen ebben van az örök életünk, az üdvösségünk kulcsa. Ha Isten ellenségei vagyunk, nem mehetünk hozzá, ha nem békültünk meg vele, nem vagyunk biztonságban.

Sokszor szenvedhetünk attól, hogy szeretnénk tudni mi a jó és mi a rossz; és általában ez könnyebben is megy, de az nehezebben, hogy megértsük Isten akaratát, szeretnénk tudni, de nem értjük Őt. Ez nagyon fájdalmas tud lenni - az ember nagyon elveszetté tud válni ebben az állapotban. Több oka is lehet, amiért nem értjük akaratát.

- I. Lehet, hogy nem szántuk oda igazán, teljesen magunkat; nem adtuk oda magunkat teljesen. Megtartottunk dolgokat, nem szeretnénk, ha Isten mindenbe beleszólna, ha mindent irányítana, vagy elvenne tőlünk... Nem Istentől várjuk, hogy elrendezze a dolgokat, hanem mi próbáljuk manipulálni az embereket, másokra erőltetni az elképzelésünket és mindent kézben tartani és nem engedjük Istent munkálkodni. Fúrjuk az embertársainkat, önmagunknak élünk.
- II. Lehet, hogy többet kellene várni, hogy megértsük Isten akaratát - és mindeközben várni tanít minket. Nem kell mindig tenni. „Légy csendben és várj az Urra!” Mi a vezetésre várunk, Ő viszont másra akar tanítani, hogy tudjunk benne bízni.
- III. Előfordulhat, hogy Isten már megmutatta az akaratát, csak nem tudjuk elfogadni azt, ezért keressük tovább: hátha félreértettük.
- IV. Gyakran találkozom azzal, hogy egy-egy keresztyén ember egyedül van, harcol, nem érti az Úr akaratát, de nem osztja meg mindezt a közösségében! Arra hív Isten, hogy ha az egész életünk istentisztelet, osszuk meg magunkat a testvéreinkkel - ne csak a vasárnapi istentiszteletben legyünk közösségben, ne csak akkor figyeljünk egymásra, hanem a mindennapokban, az elakadásokban is! Könnyen lehet, hogy a testvéri közösségben értjük meg Isten akaratát - a testvéreken keresztül!

Jézus Krisztus az, aki minden tekintetben a példa számunkra! Krisztus, aki odaszánta magát, nem igazodott, követte az Atyát. Megmutatta, a hogyan kövessük hát Őt! A keresztre feszítés előtti éjjelen alávetette magát Isten tervének. „Atyám, ha lehetséges neked vedd el tőlem ezt a poharat, mindazonáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te. Nem úgy imádkozott, hogy Isten, ha képes vagy elvenni ezt a fájdalmat, akkor tedd meg. Ha szükséges ez a fájdalom, hogy a te terved megvalósuljon, én ezt akarom... Önmagunk átadása mindenképp kemény munkát igényel, nem mást, mint megfeszített küzdelmet saját önző természetünkkel. Beszélhetünk egyrészt az önátadás pillanatáról másrészt az önátadás gyakorlásáról, a lényeg, hogy szokásunkká váljon. Jézus mondja: Ha valaki én utánam akar jönni, vegye fel naponként keresztyét és kövessen engem. Aki átadott

élete él próbára lesz téve. Előfordulhat, hogy lehetetlennek tűnő feladatok jönnek, hogy az ellenkezőjét kell tenni, mint amihez kedvünk van. MÉGIS

Isten meg akar áldani, meg akar gazdagítani azzal, hogy jelen akar lenni a hétköznapijaidban! Nem akar elvenni semmit, sőt! Áldást készít akkor, mikor arra hív: legyen az egész életed istentisztelet! Az átadott élet előnyei: békesség, szabadság, az Ő erejének jelenléte.

Ha átadjuk, magunkat neki az nem elgyengít, hanem megerősít bennünket. Isten azokat tudja használni, akik kiszolgáltatják neki életüket. Ábrahám úgy követte Isten vezetését, hogy nem tudta pontosan mi fog történni. Józsué élete legnagyobb csatájához közeledve találkozott Istennel. Arcra borulva imádta őt, és kezébe helyezte terveit. Aki magát megalázza az felemeltetik... Simon egy egész éjszakai sikertelen halászatot követően engedelmeskedi Jézusnak, "Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivettem a hálót" Lk 5,5. Mária nem azért lett kiválasztva Jézus anyjává, mert olyan tehetséges, gazdag lett volna, hanem mert teljesen átadta magát neki. Amikor az angyal elé tárta Isten valószínűtlennek tűnő tervét ő így válaszolt: "Íme, az Úr szolgálóleánya történjék velem a te beszéded szerint! Lk 1,38 Nincs nagyobb erő az Isten kezébe helyezett életnél. Engedelmeskedjétek azért Istennek. (Jakab 4,7a)

Konkrétan jelen lehet a mindennapjaidban Isten jelenléte, Isten szentsége! Ő betöltheti és megszentelheti azt, ami hétköznapi, egyszerű, szükségszerű, rutinszerű cselekvés! Behívhatjuk, hogy velünk legyen!

Isten így bármikor elérhető, megszólítható! Nem kell elmenni egy meghatározott helyre, hiszen csupán ott érhető el. Isten elé vihetem mindig az aktuális állapotomat, szomorúságot, történést, minden történést! Isten ott lehet velem a munkahelyemen is, az otthonomban, mindenhol! Ott is, ahol jó és ahol rossz lenni. És Ő adhatja meg, hogy az Ő dicsőségére élhessünk, és végezhesük munkánkat, minden tevékenységünket- hálaadással, Rá mutatva és Benne maradva.

Istentisztelet lehet az egész életünk! Hiszen a testünk a Szentlélek temploma. Nem lesz tökéletes soha ez az istentisztelet- az majd csak a mennyben lesz. De azáltal, hogy odaszánjuk magunkat, világossá válhat, hogy hozzá tartozunk. Az Ővéi vagyunk, ha Őt dicsérjük, IMÁDJUK és az egész életünkbe szeretnénk, ha ott lehetne! Ő pecsétel el minket a Szentlélek által, garanciát vállal arra, hogy megtart, megőriz!

Ámen!

(Thoma Anita)